

2de Zondag van de veertigdagentijd

Zusters en broeders,

De Schriftlezingen van vandaag bieden ons een andere blik aan. Vorig jaar zomer was ik voor het eerst in Schotland, op zoek naar mijn Schotse roots. Staande in Edinburgh aan het graf van mijn oergrootvader Sibbald veranderde mijn perspectief en realiseerde ik mij hier liggen mijn wortels.

Toen ik dat vertelde aan een bevriende oud-collega geestelijk verzorger, vertelde die dat zij in dezelfde periode ook in Schotland was, maar dan op het daar voor de westkust gelegen, dunbevolkte, wondermooie eiland Iona. In de zesde eeuw stichtte de Ierse monnik Columba daar een klooster. Ierse Christenen maakten de avontuurlijkste reizen om zich op onmogelijke plekken af te zonderen. Ze voelden hoe de schoonheid van de natuur hen dichterbij God bracht.

In de jaren dertig van de vorige eeuw begonnen gelovigen de ruïnes van de abdij op Iona te herstellen. Er leeft nu een oecumenische gemeenschap die het christendom bij de tijd wil brengen. Ze ademt, zo lezen we daarover: 'De Keltische geest van eerbied voor mens en natuur'.

Mijn oud-collega had op dat eiland een bijzondere ervaring die ik haar benijdde. Ze nam er deel aan een *workshop* bibliodrama, misschien heb u daar wel eens van gehoord. Mensen brengen daarbij een Bijbelverhaal tot leven. Het is een bijzondere manier om dat Bijbelverhaal, en daar door één jezelf, beter te leren verstaan. Je wordt als het ware zelf de sleutel tot het evangelie.

De groep van 63 pelgrims waarvan mijn oud-collega deel uitmaakte, kreeg het evangelieverhaal van vandaag te horen over Jezus die op de berg Tabor zijn Goddelijke heerlijkheid toonde aan Petrus, Jakobus en Johannes. Mozes en Elia, voegden zich ook bij de leerlingen. Uit de hemel klonk Gods stem.

Toen het verhaal verteld was, werden de rollen verdeeld. Er werd afgeteld. 'Jij bent Jezus, jij Elia, jij Mozes, jij Jakobus, jij Johannes, jij Petrus, jij de stem van God en' – **let op** – 'jij bent Andreas en jij Judas. En dan weer van vooraf aan: 'Jij bent Jezus, jij Elia...' enzovoorts. Zo waren er telkens 7 mensen met dezelfde rol. Eerst moesten alle Jako-bussen, alle Andreassen

enzovoort met elkaar het verhaal doornemen. Daarna werd het in zeven groepen gespeeld.

Het boeiende was dat ook de apostelen Andreas en Judas hier een rol kregen, want die komen in het evangelie niet voor! Hoe vonden die twee leerlingen het, dat ze niet mee mochten om Jezus' verheerlijking mee te maken? Jezus laat aan 3 vrienden iets van zijn Goddelijke oorsprong zien. De andere 9 mogen niet mee.

Hoe is dat als je merkt dat je jongere broer iets van vader krijgt waar jij buiten staat? Als moeder iets aan die ene dochter toevertrouwd en er bij de anderen niet over rept? Hoe is het als je iedereen nonchalant boodschappen in de winkelwagen ziet smijten en jij iedere cent moet omkeren? Hoe is het om bij de burens naar een powerpoint presentatie te kijken van vakantiefoto's uit Bali terwijl je thuis de tent aan het repareren bent om naar Hilvarenbeek te gaan kamperen? Besef je dan dat je in Hilvarenbeek even gelukkig of ongelukkig kunt zijn als op Bali of voel je je verongelikt? Gun je anderen iets of voel je je buitengesloten en blijft het knagen?

Wat maakten de pelgrims op Iona van de ingreep van hun bibliodrama-docent, de toevoeging van rollen voor de overgeslagen Andreas en Judas? In een van de zeven groepen was Andreas trots op zijn jongere broer Petrus. Andreas had in zijn jeugd de trots van zijn ouders ervaren en gaf die als het ware door aan zijn broertje. Hij is niet jaloers. Integendeel, hij voelde zich vereerd omdat zijn broertje mee mocht. Hij zou straks het verhaal wel horen! Hij wist toen nog niet dat Petrus het zwijgen opgelegd zou krijgen.

Een andere groep thematiseerde juist die zwijgplicht. Die maakte het extra zuur voor degenen die moesten achterblijven. Zij mochten niet alleen niet mee, hen werd ook nog eens onthouden wat er had plaatsgevonden en wat ongetwijfeld zichtbare indruk op de wel uitverkorenen had gemaakt!

Weer een andere groep anticipeerde op het verraad dat Jezus werd aangedaan. In die groep was Judas boos. Hij was rusteloos op jacht naar erkenning. Zijn vader had hem altijd links laten liggen. En nu voelde hij zich ook voor God alleen maar een verliezer. Judas was jaloers. Hij voelde zich miskend.

Toen al begonnen volgens deze groep de boze plannen te broeden in zijn hart waarvan we de uitkomst kennen.

Wij met z'n allen horen bij de 9 leerlingen die er niet bij waren. Wij hebben het mysterie niet mogen aanschouwen: God die Zijn grootheid en macht toonde in deze verheerlijking van zijn Zoon, een voorafschaduwing van diens Verrijzenis en Hemelvaart.

Maar klopt dat wel? Zijn wij wel buitengesloten? zo werd de pelgrims op dat wondermooie Iona voorgehouden. Immers: voor wie zich daarvoor openstelt is die grootheid en macht overal te aanschouwen waar de Schepper zich toont. Juist daar, ter plekke op dat eiland. In wolken en sterren. In zon en maan. In bomen en wind. En vooral: in licht en liefde.

Amen